

40 % af tyskerne frygter krig mellem NATO og Rusland

12. mrs. 2015 – En meningsmåling udført af FORSA-instituttet for et RTL-fjernsynsprogram viste, at 40 % af de adspurgte tyskere sagde, at de frygtede, der ville udbryde en krig mellem NATO og Rusland, og at det er »en tid, hvor man skal være bange«. (Det ville måske være nyttigt også at udføre meningsmålinger blandt befolkningen i Polen eller De baltiske Lande, hvis ledende politikere offentligt fremprovokerer spændinger med Rusland.) Den polske premierminister Ewa Kopacz har netop advaret mod »naivitet« med hensyn til situationen i Ukraine og sagde, at »for første gang udgydes der blod for Den europæiske Union, for hensigten om at integrere ind i EU«, og at ukrainernes »suveræne afgørelse« om at blive en del af EU »må respekteres ... Samtidig må enhver, der ikke vil acceptere denne afgørelse, fordømmes«, (en hentydning til præsident Putin).

Pres og psykologisk krigsførelse udøves også mod Finland for at de skal opgive deres neutrale status og tilslutte sig NATO. Ulykkeligvis har Finlands premierminister Alexander Stubb sagt, at hans land »ikke længere udelukker medlemskab af NATO i de kommende år«, og at også den finske præsident har omtalt »denne mulighed«. I mellemtiden deltog tropper fra NATO-landene USA, U.K., Holland og Spanien i en militærparade i Narva, Estland.

Foto: Amerikanske soldater i pansrede mandskabsvogne deltager i parade i Narva, Estland, på landets uafhængighedsdag, 24. februar 2015.

Den tyske udenrigsminister Steinmeier advarer mod at bevæbne Ukraine

12. mrs. 2015 – Dr. Frank-Walter Steinmeier, den tyske udenrigsminister, lagde ikke fingrene imellem, da han talte i dag på CSIS i Washington, hvor han advarede mod at bevæbne Ukraine og opfordrede til fortsat handling ad den »vanskelige vej«, som er diplomati, for at løse krisen der.

»Det er indlysende for mig, at dette ville udvide konflikten og flytte krisen til en ny fase, og ud over det punkt, hvor man ikke kan vende om«, advarede han. »Det, vi har brug for, er strategisk tålmodighed. Hvis vi insisterer på at løse denne krise omgående, sætter vi den måske tilbage. Som det så tit sker inden for diplomati, så kan en krise opstå på nogle få dage, men tager årtier at afslutte«, sagde han. »Vi må være bevidste om, at Rusland, i visse lande i Europa, rejser lange, historiske minder, som vi må forstå. Men Rusland vil altid være vores største nabo, og tysk udenrigspolitik kan kun arbejde i og gennem Europa.«

Senere under Spørgsmål & Svar, spurgte den svenske berserk-økonom Anders Aslund igen, hvorfor vi ikke burde forsyne Ukraine med våben.

»Vi har ikke, på noget tidspunkt i den senere historie, set, at militære løsninger har været en succes«, sagde Steinmeier. »Vi må snarere tage begrænsning af tabene i betragtning. Blot fordi vejen er lang, betyder det ikke, at en anden vej vil være hurtigere«, sagde han.

»Hvis man forøger våbnene til Ukraine, vil Rusland simpelt

hen forsyne separatisterne med flere våben, og styrkeforholdet vil være det samme, men på et højere niveau. Dette ville føre til en ny fase, der kunne komme ud af kontrol. Det kunne føre til en direkte konflikt mellem Rusland og Ukraine, og det ville ikke være til gavn for nogen, især ikke Ukraine«, advarede han. »Der har været nogle overtrædelser på vejen«, bemærkede Steinmeier, »men parterne er altid kommet tilbage til Minsk-aftalen som basis. Så længe, parterne forbliver inden for denne aftales parametre, bør vi forfølge forhandlingens vanskelige vej. Der er intet alternativ til denne arbejdskrævende proces«, sagde han.

Tidligere tyske kansler Schmidt: Ukraine-konflikten kunne blive til en 'varm krig'

12. mrs. 2015 – I et interview med *Bild Zeitung* advarede Helmut Schmidt om, at hvis Vesten ikke noterede sig Putins virkelige interesser, kunne konflikten i Ukraine eskalere »endda til en rigtig, varm krig«. Putin er mindre interesseret i Ukraine, Polen eller Litauen, sagde han, end han er i naboerne Kina, Pakistan og staterne i Centralasien. Ukraines fremtid er derfor »mindre vigtig« for Putin.

Rusland blev overrasket over og led under EU's udvidelse mod øst i en slags »det vilde Vesten-periode« under præsident Boris Jeltsin i begyndelsen af 1990'erne, sagde Schmidt og tilføjede, at russernes nuværende opførsel stadig er en

respons på dette. Putin har genoprettet Ruslands internationale ry. »Vi er ikke forpligtet til at synes om Putins politik. Men vi må forstå den på baggrund af historien, og tage den alvorligt«, sagde Schmidt.

Foto: Tidl. tyske kansler Helmut Schmidt

Leder fra LaRouche-bevægelsen 12. marts 2015: Hvordan man standser imperiets korte lunte til atomkrig og finansiell nedsmeltning

Den dominerende, strategiske virkelighed for mere end halvdelen af menneskeheden er det fremvoksende, Nye Paradigme for udvikling, der er i færd med at tage form rundt om BRIKS og allierede nationer. Som Kinas Nationale Folkekongres nærmer sig sin afslutning, med sin kraftige 'win-win'-understregning af at dele den Nye Silkevejsdynamik med hele planeten, underskrev og lovbefæstede den russiske præsident Putin Ruslands deltagelse i BRIKS' Nye Udviklingsbank, den Hamilton-kreditinstitution, som Putin sagde

»vil blive en af de største, multilaterale, finansielle udviklingsinstitutioner i verden«.

Den Nye Udviklingsbank vil få sit første operationelle

bestyrelsesmøde om en måned i Ufa, Rusland, der også vil blive åsted for det forestående BRIKS-topmøde i juli. Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) vil også mødes i Ufa i juli, og dens generalsekretær for 2015 har netop meddelt, at SCO forventes at vedtage et russisk, tiårigt forslag om at kombinere SCO-medlemmernes nationale økonomiske strategier med projektet for Det Økonomiske Silkevejsbælte.

Hvis man mener, at Det britiske Imperium muligvis er i panik over disse udviklinger, i modsætning til deres eget systems bankerot, har man ret. Zeus' moderne arvtagere er desperate for at standse BRIKS-processen med krig – selv atomkrig – med farvede revolutioner og lemlæstelse, og med fuldt optrappet finanskrig og disintegration. Og de har tændt den korte lunte på alle disse fronter.

Lyndon LaRouche kommenterede i dag, at det, USA gør for at provokere russerne i Ukraine og De baltiske Lande, rent faktisk er en trussel om at starte en global krig. Det kommer til dels fra Obamas vilje, og det er i færd med at fremprovokere en krig, som vil ende med at blive termonuklear. Enhver idiot, der mener noget andet, burde indespærres, tilføjede LaRouche, for at forhindre ham i at starte en sådan krig. For en termonuklear krig i dag betyder den sandsynlige udslettelse af den menneskelige art, og kongresmedlemmer, der er gale nok til at støtte en sådan politik, burde tages i forvaring, var LaRouches forslag.

Med hensyn til den finanskrig, der føres mod Grækenland, så gentog LaRouche, at Grækenland *har* et alternativ til dette folkemord, og det er at gå til nabolandene, inkl. BRIKS, og skabe en rolle for sig selv, der er uafhængig af Den europæiske Union. Desuden, hvis Grækenland tvinges ud af EU, understregede LaRouche, vil de europæiske nationer selv vælte som kegler som følge af deres egen dumhed. Hvis Grækenland tvinges ud, så vil hele det europæiske system gå bankerot, på én gang.

Kendsgerningen er, at de allerede er bankerot, forklarede LaRouche, så alle deres trusler er et eneste, stort bluffnummer. Men hvis de forsøger at gennemføre det, vil de udløse et kollaps, der vil føre til udslettelsen af de europæiske økonomier, omgående. Så ECB's og EU's politik over for Grækenland, fortsatte LaRouche, er i virkeligheden klinisk sindssyg, fordi det vil bringe hele systemet til fald og føre til stigende dødsrater i hele området, inklusive Frankrig og Tyskland.

Det er vigtigt, at vi forklarer dette for verden, fortsatte han, fordi så mange ledende skikkelser lever i en fantasi, inklusive de aggressive fantasier hos den tyske finansminister Schäuble. Den politik, han promoverer, vil meget hurtigt bringe det hele til fald.

Løsningen er at annullere bankaktiviteternes spekulative karakter i dag i det transatlantiske system, og etablere en ny standard, en ny målestok for virkelig økonomisk værdi. Grundlaget for det er til stede, med det, som BRIKS og deres allierede er i færd med at opbygge.

Hvis dette underliggende økonomiske spørgsmål ikke løses, konkluderede LaRouche, så kunne det forårsage Tredje Verdenskrig. Vi bør ikke frygte systemets bankerot; det er allerede bankerot. Men vi må vende tilbage til en ny standard for værdi, hvor hyperinflationsskabende spekulative praksisser er bandlyste.

Tiden er allerede overskredet, hvor USA og Europa burde have tilsluttet sig flertallet af menneskeheden på fornuftens og udviklingens side, som Schiller Instituttets BRIKS-appel kræver det. Hvis Hamiltons Manhattan kan gøre det, kan du også.

Foto: Shanghai Samarbejdsorganisationen

Amerikansk kampbrigade med militærudstyr har kurs mod Baltikum

10. mrs. 2015 – Størstedelen af 3.000 tropper fra USA's 3. Infanteridivision, som er en kampbrigade med tungt udstyr, vil ankomme til De baltiske Lande Letland, Litauen og Estland i næste uge som en del af USA's »Operation Atlantic Resolve«. De vil deltage i en række militærøvelser i alle tre lande i en periode på 90 dage, hvorefter de vil vende hjem, men deres udstyr vil forblive på stedet, iflg. USA's Forsvarsministerium. Faktisk ankom en skibsladning militærudstyr til havnen i Riga, Letland, i går, ledsaget af megen fanfare, som en »demonstration« af NATO's »enhed« over for russisk »aggression«. Det militære udstyr omfatter Abrams tanks, Bradley pansrede mandskabsvogne og Humvees. Leverancerne har til hensigt at »demonstrere den faste beslutning over for præsident Putin og Rusland om, at vi i fællesskab kan samle os«, sagde generalmajor John R. O'Connor, en højtplaceret logistisk officer for den amerikanske hær i Europa, til AFP og tilføjede, at udstyret ville forblive på stedet »så længe, som det er nødvendigt, for at afskrække russisk aggression«.

Mindst fem tanks og dusinvis af andre køretøjer fra denne ladning har kurs mod Litauen, rapporterer Sputnik News i dag, der citerer Baltic News Service. »Ved at sende tungt udstyr til øvelser i Litauen demonstrerer USA sin stærke forpligtelse over for at bidrage til at sikre Litauens og De baltiske Staters sikkerhed. Dette udstyr vil give litauiske tropper en mulighed for at lære, træne og blive klar til at handle inden for rammerne af forskellige former for allierede enheder – fra

infanteri til tanks«, sagde den litauiske forsvarsminister.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov responderede til troppeudstationeringerne under en pressekonference med sin spanske modpart, udenrigsminister José Manuel Garcia-Margallo: »Vi har bekræftet vort standpunkt, at militær opbygning tæt på vore grænser ikke bidrager til genoprettelsen af tillid i det euro-atlantiske område ... Vi er tvunget til at reagere på passende måde.«

Hvad man naturligvis ikke rapporterer i de vestlige medier er, at i det mindste nogle af de amerikanske tropper i De baltiske Lande vil befinde sig inden for rækkevidde af Iskander-missilbaser i den russiske enklave Kaliningrad, mellem Litauen og Polen. Iskander-missilet har en rækkevidde på op til 400 km og kan medføre et udvalg af forskellige sprænghoveder på 700-800 kg. Det er designet til ikke alene at være en trussel mod faste mål, men også mobile mål, såsom luftforsvarssystemer og troppekonzentrationer.

Foto: Flere end 120 stykker militært udstyr fra USA blev 9. marts 2015 losset i havnen i Riga, Letland.

USA: »Det utænkelige: Mulig atomkrig med Rusland«

10. marts 2015 – Under denne titel samler underskriver af Schiller Instituttets BRIKS-appel, Stephen Lendman, flere advarsler fra de mentalt raske i løbet af de seneste måneder om, at verden befinder sig en hårsbredde fra »det utænkelige«. »Galninge, der kører tingene i Washington, gør alting muligt.

Obama ser ud som Bush på steroider. Neokonservative inficerer hans regering og Kongressen« og tilføjer; atomkrig er mulig. »Forhåbentlig vil køligere, vestlige hjerner forhindre det. I modsat fald er alle væddemål aflyst.«

Rusland svarer ligefremt på forslag om EU hær

9. mrs. 2015 – Rusland responderede i dag hurtigt og bestemt på EU-kommissionsformand Jean-Claude Junckers forslag om at skabe en Fælles Europæisk Hær, fremsat 8. mrs.

I kommentarer til det tyske *Welt am Sonntag* hævdede Juncker, at »En fælles, europæisk hær ville give Rusland det klare indtryk, at vi er seriøse mht. at forsvare europæiske værdier« og erklærede yderligere, at dette ville besegle Europas skæbne. »Før troede jeg, at man ikke længere behøvede at retfærdiggøre Europa, men jeg har forstået, at der et behov for dette. Europa har mistet enormt meget ry; i udenrigspolitik tager man os ikke alt for alvorligt.«

Russere var slet ikke i tvivl om, hvilken slags »skæbne«, Juncker talte om. I kommentarer rapporteret af TASS erklærede førstevicemand for grupperingen fra partiet Forenet Rusland (det regerende parti i Rusland, -red.) i Statsdumaen, Frants Klintsevich, at »I atomvåbenalderen yder ekstra hære ikke yderligere sikkerhed. Men de kan helt sikkert spille en provokerende rolle« og tilføjede, »Man må antage, at en europæisk hær skal ses som en tilføjelse til NATO«. Som avisen beskrev, bemærkede Klintsevich, at »aldrig, selv under de mørkeste dage under den kolde krig, havde nogen vovet at komme med et sådant forslag«.

Junckers forslag blev hurtigt afvist af Storbritannien med Cameron, der erklærede, at det Konservative Parti »aldrig ville støtte« idéen, fordi »forsvar er et nationalt, ikke en EU-ansvar«. Talsmand for U.K. Independence Party (UKIP) Mike Hookem erklærede, at »En europæisk hær ville være en tragedie for U.K. Vi har alle set det totale rod, EU har skabt i økonomien; hvordan kan vi så meget som overveje at betro dem dets forsvar?« I Tyskland sagde talskvinde for Die Linke Christine Buchholz til Berlin-avisen *Tagesspiegel*, at »Junckers forslag helt klart er møntet på Rusland ... EU har brug for en fredelig udenrigspolitik og nedrustning«.

Det anti-russiske forslag fra Juncker (den tidligere premierminister af skatteparadiset Luxembourg) fik imidlertid hurtig støtte fra Tysklands forsvarsminister Ursula von der Leyen. Citeret af *London Financial Times*, gik Von der Leyen – der har helliget meget af sin karriere til denne idé – endnu videre og sagde, »Jeg tror, at Bundeswehr (de tyske, bevæbnede styrker) også, under visse betingelser, ville være parat til at lade enheder indgå under en anden nations kontrol. Denne sammenvævning af hære med udsigt til en dag at få en Europæisk Hær er, efter min mening, fremtiden«.

Foto: Frants Klintsevich

Fra LaRouche-bevægelsen 10.

mrs. 2015:

Nedtælling til krig, eller til BRIKS-alternativet

Afgørende begivenheder finder sted i hele Europa nu, i kampen mod nedtællingen til krig med Rusland og med det bankerotte eurosistem, der har kurs mod sammenbrud.

De store europæiske nationers regeringer har tydeligvis vendt sig, af frygt for en generel atomkrig, imod de vanvittige USA/britiske/NATO-planer om at bevæbne Ukraine, De baltiske Lande og Polen for at kæmpe mod Rusland.

Men samtidig har chefen for EU-kommissionen, Jean-Claude Juncker fra Luxembourg, netop udstedt en opfordring om »en europæisk hær til at forsvare Europas værdier imod russisk aggression«. En leder af Vladimir Putins parti i Dumaen responderede omgående og med total klarhed: »I atomvåbenalderen yder ekstra hære ikke yderligere sikkerhed; men de kan helt sikkert spille en provokerende rolle.«

Lad briterne hævde, at de ikke vil deltage – de har ingen egne styrker tilbage at lade indgå i en sådan hær! Junckers selvmorderiske forslag går ikke desto mindre lige i den britiske-Obama-fælde, som EIR's stiftende redaktør Lyndon LaRouche definerede for flere uger siden:

Det er idéen om, at NATO kan gå hele vejen med at true med og fremprovokere en krig med Rusland og Kina for at stoppe BRIKS, og at denne atomkrig på en eller anden måde kan »begrænses« til ødelæggelsen af Eurasien og lade USA og UK »vinde«. Den russiske respons er på sin side også krystalklar: I atomvåbenalderen har krig ingen vindere eller overlevende nationer.

Så krigsprovokationerne, inklusive forsøget på at hænge Putin

op for mordet på Boris Nemtsov, fortsætter.

Men samtidig finder vi stærkere og stærkere tendenser til at bryde ud af det bankerotte eurosystem over hele Europa, som vore europæiske aktivister diskuterede mandag via telefonkonference. Disse tendenser eksisterer nu i næsten alle lande, de er stærkere i f.eks. Italien end i Grækenland.

Den afgørende faktor i blot en minoritet af sådanne grupperinger, er at vende sig mod de BRIKS-allierede nationer som win-win-alternativet til både kollaps og krig. Dette ses netop blandt de ledere, der har underskrevet eller seriøst diskuteret Schiller Instituttets internationale appel om, at USA og Europa skal følge BRIKS-kursen for forhindring af krig.

De meget stærke erklæringer om BRIKS-alternativet fra en spansk industriorienteret gruppe og fra Euro-Kina-Forum, samt gengivelsen af begge Lyndon LaRouches erklæringer om Nemtsov-mordet, er hovedindikatorer for, hvad der virkeligt fører an. Vækst og udvikling som alternativ til euroens bankerot for nationer som Grækenland eller Italien kommer kun til live, når de vender sig mod BRIKS.

Kina har i løbet af de seneste dage erklæret Det økonomiske Silkevejsbælte som fokus for hele deres udenrigspolitik. Landets udenrigsminister har også sat de højeste mål for økonomisk samarbejde med Rusland og Indien – som selv planlægger at tredoble vækstraten for sin atomenergisektor.

Amerikanske borgere er ikke tilskuere til denne kamp: Det er Obamas Hvide Hus og dets valkyrier som Victoria Nuland og Samantha Power, der kører fremstødet mod krig med Rusland, og sluttelig med Kina. Fjern Obama; så kan det direkte tilbud til USA fra Kinas præsident Xi om kooperativ kredit til verdensomspændende fremskridt inden for videnskab og infrastruktur blive accepteret og virkeliggjort.

Lyndon LaRouche: Referencepunktet for at forstå nutidens historie er Jeanne d'Arc, Nicolaus Cusanus og Johannes Kepler

10. mrs. 2015 – Under diskussioner med kolleger i søndags understregede Lyndon LaRouche, at den eneste måde, hvorpå vores nutidige historie kan forstås og en politik for fremtiden kan fastlægges, er at begynde ved Jeanne d'Arc som referencepunkt, og den Renæssance, der, som respons på hendes helligelse til sandheden, blev skabt af Nicolaus Cusanus og hans efterfølger, Johannes Kepler.

Den amerikanske Revolution, Den amerikanske Forfatning og Hamiltons Amerikanske, økonomiske System er alle produkter af denne dybtgående transformation af det menneskelige liv, det menneskelige, mentale liv, der indledtes af Jeanne d'Arc.[1]

Den eneste måde, hvorpå verden kan reddes i dag, er ved at gå tilbage til denne Renæssance og fuldføre den mission, som Jeanne d'Arc påbegyndte.

Hvis man ikke forstår Keplers princip, ved man intet om, hvordan det menneskelige sind virker. Det er ikke et spørgsmål om at reformere det eksisterende system, eller erstatte noget inden for dette system; man må skabe noget nyt. Og for at gøre dette må man fuldstændigt gå tilbage til Keplers mentale

grundlag.

Som Lyndon LaRouche erklærede lørdag, 7. marts, er der meget få mennesker i USA, der kender denne historie og dette princip.

I denne sammenhæng identificerede han det faktiske problem i Washington, D.C., og hvorfor de fleste kongresmedlemmer er så korrupte og feje.

»De fleste kongresmedlemmer har ingen viden om, hvad principperne er. De fleste kongresmedlemmer har ingen forståelse af, hvad menneskehedens mission er. De har ingen evne til at forså den mission, som de skal udføre. Man må rense ud, eller udrense det meste af Kongressen, hvis man vil redde USA, redde civilisationen. Jeanne d'Arcs eksempel er en af de mest gavnlige og effektive måder at formidle dette på.«

Som LaRouche fortsatte:

»Selve meningen med eksistensen af vores Forfatning er baseret på Jeanne d'Arc som præcedens. Det er Den amerikanske Forfatning! Det er den sande Forfatning for De forenede Stater. Og det er, hvad folk burde være mere opmærksomme på, og det haster. For de ved ikke, hvad meninger med det menneskelige liv er. De ved ikke, hvad formålet med det menneskelige liv er, med mindre de forstår det, der udgår fra historien om Jeanne d'Arc.«

Som LaRouche påpegede:

»En anden måde at sige det på; Jeanne d'Arc-historien, som ikke er Jeanne d'Arc-historien. Det er et bestemt øjeblik i historien, der har en fuldendelse. Det er Den amerikanske Revolution, faktisk, det er det samme.«

Tidligere havde LaRouche henvist til, at hendes rolle i historien var uafsluttet. Det er denne manglende afslutning,

der må definere vores mission i dag.

Det er vores mission at fuldende det ufuldendte i Jeanne d'Arcs mission. Det er den mission, der, som LaRouche erklærede,

»implicit er givet os gennem sådanne eksempler som Jeanne d'Arc.«

Lyt også til: Webcast 9. marts:

[LaRouchePACs Komite for Politisk Strategi diskuterer Jeanne d'Arcs fortsatte mission i vores politiske arbejde i denne, for verden så alvorlige tid ...](#)

Se også:

Schiller Instituttets Specialrapport, juli 2013: [Helga Zepp-LaRouche: 'En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer'](#)

Nyhedsorientering, juli 2013: [Lyndon LaRouche: Hvad er et ægte geni? Cusanus, Kepler og Shakespeare](#)

LaRouchePAC: [Johannes Keplers 'Harmony of the World'](#)

LaRouchePAC: [Johannes Kepler's 'Astronomia Nova'](#)

[1] Se: 10. marts: »Hvad er meningen med det menneskelige liv? Hvad var Jeanne d'Arcs og Nicolaus Cusanus' mission?«

Hvad er meningen med det menneskelige liv? Hvad var Jeanne d'Arcs og Nicolaus Cusanus' mission?

... For det er kun gennem erkendelsen af det oligarkiske princip som en virkelig, ond kraft, samt forpligtelsen til ikke at tillade dette at ske, at civilisationen er blevet reddet før, i fortiden, og som kan redde civilisationen nu, igen. Det eksempel, som hr. LaRouche har nævnt en del på det seneste, er forbindelsen mellem Jeanne d'Arc og Nicolaus Cusanus. Hr. LaRouche har understreget, at, på trods af drabet på Jeanne d'Arc for hendes fjenders hænder, så var det denne begivenhed, der i betydelig grad bidrog til udkrystalliseringen af det, vi nu kender som Den europæiske Renæssance, der fødtes ud af Nicolaus Cusanus' indsats.

Download (PDF, Unknown)

**RADIO SCHILLER den 9. marts
2015:**

Grækenland bygger en bro til BRIKS /Schweiz, Danmark og finansverdenen

Med formand Tom Gillesberg

Lyndon LaRouche til Grækenland: Afslør EU's bluff – Gå med i BRIKS

7. marts 2015 – Den amerikanske økonom Lyndon LaRouche udstedte en erklæring i går, hvor han opfordrede den græske regering til at afsløre Den europæiske Unions bluff og ikke alene forlade Eurozonen, men også direkte koble sig til det fremvoksende, nye globale og økonomiske system, som BRIKS-nationerne er i færd med at opbygge.

LaRouches bemærkninger blev overleveret under det ugentlige, internationale fredags-webcast i går på www.larouchepac.com af Jeffrey Steinberg, medlem af EIR's redaktion, som svar på det første spørgsmål til hr. LaRouche fra institutionelle kredse i Washington, D.C. Dette spørgsmål lød: »Hr. LaRouche, i betragtning af Eurozonens finansministres og Den europæiske Centralbanks handlinger er det tydeligt, at et opgør nærmer sig over, hvorvidt Grækenland vil forblive i den økonomiske og

Monetære Union (ØMU) ... Hvad er Deres anbefalinger til den græske regering, og hvordan kan de møde disse presserende udfordringer? Tak.«

Steinberg videreformidlede hr. LaRouches svar som følger:

»Han sagde, at den virkelige bankerot er i Londons og Wall Streets transatlantiske system som helhed. Det spørgsmål, som stilles af Rusland og mange andre nationer i dag, er, om europæerne og USA under Obama kan overleve deres egen tåbelighed, eller om deres handlinger vil føre til verdenskrig og muligheden for generel udslettelse. Dronning Elizabeth og hendes kredse billiger muligvis idéen om generel krig, men det gør jeg ikke.

Der er lykkeligvis en plads for Grækenland. De kan gå med i den anden klub. De kan blive en del af BRIKS-processen. En voksende del af verden bryder med de angloamerikanske interesser, og det inkluderer nu flertallet af nationerne i Syd- og Mellemamerika og Caribien. Det omfatter naturligvis også mange nationer i Sydøstasien, Sydasien, Mellemøsten og Afrika ...

For at sige det ligefremt, så bluffer ØMU i Grækenlands tilfælde. De forsøger at afpresse Grækenland. Dette er tåbeligt for Vesteuropa og USA. Grækenland har en unik og tæt relation til Rusland såvel som til Kina, og det er deres indgangsport til BRIKS-alternativet.

Det, vi ser med konfrontationen med Grækenland, såvel som konfrontationen med Rusland, er et sidste, desperat forsøg på at bluffe. Faren består i, at der for enden af dette bluff er atomkrig. Udfordringen for de fleste amerikanere er, at de ikke kan fatte det vanvid, der er drivkraften bag denne politik med bluff og provokation. De kan ikke fatte, for det meste, at der findes nogen, der er villige til at risikere den selvmorderiske udslettelse af menneskeheden. Dette er vanvid ud over enhver forstand, og dog er det, hvad

vi har med at gøre med hensyn til Obama, briterne og andre desperate kræfter.

Grækenland har en lang historie som en maritim magt. Det går helt tilbage til perioden efter, at Zeus blev dræbt. Grækenland har karakter af et maritimt land, og det er grundlaget for, at det kan blive en integreret del af BRIKS-paradigmet. Kina anser allerede Grækenland for at være Den nye Silkevejs hovedterminal i Middelhavet.

Det ser ud som om grækerne bliver tvunget til at forlade det europæiske system. Jeg siger, at det er i Grækenlands interesse at forlade det. Det europæiske system er håbløst bankerot. Det europæiske system er ved at disintegrere. Grækenland kan tage føringen i at bryde et system, der fra begyndelsen var råddent og destruktivt. Ved at forlade Eurozonen kan Grækenland afsløre bedrageriet. Det er sådan, man besejrer dem: afslør den kendsgerning, at de er en flok bankerotte bluffere og bedragere.

Deres system er i færd med at disintegrere, og det eneste, de har tilbage, er truslen om krig. Obama er det samme, en del af det samme, bankerotte system. Obamas bedrageri over for Rusland kan føre til ødelæggelsen af den menneskelige art. Hold dig til Obama, og du får en fribillet til udslettelse.«

Londonavisen The Economist udsteder en opfordring til atomvåben

7. marts 2015 – En lederartikel 7. marts i *The Economist*, det politiske magasin, som er flagskib for Det britiske Imperium, advarede om, at »Et kvart århundrede efter afslutningen af den kolde krig konfronteres verden med en voksende trussel om en nuklear konflikt«. Hvad er kilden til denne fare, iflg. *Economist*? Jamen, præsident Putin af Rusland, selvfølgelig – og i anden ombæring, Kina.

Dette er i sandhed et tilfælde af 'gryden, der kalder kedlen for sort', i betragtning af det provokerende fremstød for en militær konfrontation med Rusland og Kina, som USA og NATO har lanceret.

»Rusland er begyndt at bruge atomtrusler som et offensivt våben i sin intimideringsstrategi«, lyver *Economist*. »Dets militærøvelser iscenesætter rutinemæssigt attrap-atomangreb på sådanne hovedstæder som Warszawa og Stockholm. Hr. Putins taler indeholder tilslørede atomtrusler. Dmitri Kiselev, et af Kremles talerør, har med fryd erklæret, at russiske atomstyrker kunne forvandle Amerika til 'radioaktiv aske'«. (Kiselev er generaldirektør for Rossiya Segodnya agenturet, der omfatter Sputnik og RIA Novosti).

Economist fremfører dernæst, at Putins villighed til at lancere atomkrig demonstreres af [mordet på Nemtsov](#), som Obamaregeringen og vestlige medier generelt på utroværdig vis har forsøgt at lægge foran Putin dør.

»Kun retorik, kan man måske sige. Men mordet på Boris Nemtsov,

en oppositionsleder, på Kremls dørtrin den 27. februar var blot det seneste tegn på, at hr. Putins Rusland har kurs mod en geopolitisk udørk. Harmfuld, nationalistisk og voldelig ønsker han at omskrive de vestlige normer, der understøtter status quo. Først i Georgien, og nu i Ukraine, har Rusland vist, at det vil gå helt til yderligheder for at hævde sin kontrol over sine naboer og overbevise Vesten om, at intervention er formålsløs. Selv om hr. Putin skulle bluffe om atomvåben (og det er der ingen grund til at tro, at han gør), så kunne enhver nationalistisk leder, der efterfølger ham, være endnu farligere.«

Men glem ikke Kina, tilføjer *Economist*. »Kina udgør en mere fjern fare, men en fare, der ikke kan ignoreres ... Udvidelse af atomvåben har til formål at give Kina en chance for at gengælde ved hjælp af et 'sekundært angreb'.«

Lederartiklen konkluderer, at det er nødvendigt at tage ubehagelige muligheder i betragtning: »Det afgørende første skridt i at konfrontere den voksende atomtrussel er at stirre den lige i ansigtet.«

EIR: Kina og Rusland søger at genoplive ånden fra FN's grundlæggelse

Søndag, den 1. marts 2015 – FN's Sikkerhedsråd trådte sammen til et særligt møde den 23. februar på foranledning af dets kinesiske formand for at diskutere »Bevarelse af international fred og sikkerhed: Genbekræft en stærk forpligtelse over for

formålene i FN's Charter». ... Disse formål, som for en stor del udformedes efter den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelts vision, og som første gang erklæredes i Det atlantiske Charter af 1942 (se bilag), defineres som følger i FN's Charter:

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: EU-magtopgør med Grækenland og Rusland styrker BRIKS- organisationen!

Grækenland og Cypern kunne repræsentere en bro mellem EU og Rusland, da relationerne mellem disse to stater og Rusland aldrig har haft den negative karakter, som de har haft i de andre EU-stater. De ville begge ganske vist forblive som medlemmer af EU, men de har også rent historisk dybe relationer til BRIKS-staterne. Til Indien, f.eks., har der siden antikken bestået nære relationer, lige såvel til Kina, fra den tid, hvor de begge var store kulturer, Kina for Asien og Grækenland for Europa – henover tre til fire tusinde år. Og med Rusland er der ligeledes dybe historiske, kulturelle og religiøse forbindelser.

7. mrs. 2015 – Det desperate skridt fra ECB-chef Mario Draghi, hvor han vil oversvømme Eurozonen med 1, 14 bio. Euro i den såkaldte »kvantitative lempelse« samtidig med, at Grækenland og Cypern udelukkes af denne tvivlsomme pengevelsignelse[1], vil vise sig at fremskynde det transatlantiske finanssystems

sammenbrud. Den samtidige optrapning af provokationerne mod Rusland gennem NATO-manøvrer i Sortehavet, samt den fremskudte udstationering af NATO-tropper og tungt militærudstyr i De baltiske Stater på Ruslands grænse, hænger direkte sammen med truslen om finanssystemets umiddelbart forestående bankerot.

I begge tilfælde – både den hårde linje over for Grækenland og optrapningen mod Rusland – drejer det sig til syvende og sidst om et bluff. Grækenland skal tvinges til fortsat at holde fast i Trojkaens nedskæringspolitik, uagtet den kendsgerning, at denne morderiske politik er blevet fravalgt af den græske befolkning i et demokratisk valg. Klaus Regling, chef for den Europæiske Stabilitetsmekanisme (ESM), understreger: »Grækenland må tilbagebetale hele denne kredit. Det er, hvad vi forventer, og der er intet forandret i det.« Hverken den kendsgerning, at kun 3 % af denne kredit er forblevet i Grækenland, mens resten derimod kom de europæiske banker til gode, og heller ikke resultatet af et demokratisk valg, som klart har sagt nej til en politik, der har skrumpet den græske økonomi med mere end en tredjedel, og som slår befolkningen ihjel, synes åbenbart at interessere ham.

Som medlem af det finansielle etablissement er han derimod vidende om, at såvel en græsk udtræden af euroen som en nedskæring af gælden, som Tsipras har krævet, ved en forbliven i Euroen, ville have Eurozonens, City of Londons og Wall Streets øjeblikkelige kollaps til følge, for den totale gældspyramide, inkl. den seksten-cifrede (!) derivatboble ville eksplodere. Trojkaen har naturligvis en massiv interesse i, at Tsipras-regeringen ikke får sine krav gennemført, fordi de frygter den positive signalvirkning på Italien, Spanien, Portugal, Irland og Frankrig, som ville udgå fra Grækenlands succes, mere, end Djævelen frygter vievand. Og det tyske Finansministerium undså sig ikke for at besvare en forespørgsel om dette fra den parlamentariske gruppe fra partiet Die Linke i Forbundsdagen med, at man, ud fra gældskonferencen for Tyskland i London i 1953, ikke kunne

drage nogen følgeslutninger for en sådan konference for Grækenland, da man jo ikke kunne vide, hvordan den tyske økonomi ville have udviklet sig i '50'erne uden denne konference!

Men sandheden er tværtimod, at Konrad Adenauer og Hermann Abs udmærket vidste, at der ikke ville have været noget tysk, økonomisk mirakel, hvis Tyskland dengang ikke havde fået eftergivet 60 % af sin totale gæld, og den resterende tilbagebetaling ikke var blevet knyttet til eksportoverskuddet. Frem for alt var de, til forskel fra den nuværende besætning i Finansministeriet, kompetente og havde Tysklands interesser på sinde.

NATO-konfrontation over for Rusland

Den samme konfrontationsstrategi, som man, i betragtning af den højspændte situation, kun kan opfatte som en provokation, kommer til udtryk i NATO-manøvrerne i Sortehavet, som er påbegyndt med den bulgarske, rumænske og tyrkiske marine. Man træner bl.a. forsvaret mod angreb fra luften såvel som fra ubåde eller mindre skibe. Samtidig afholder Rusland manøvrer, hvor, frem til 10. april, 2.000 soldater deltager i luftværnsøvelser og kamptræning, først og fremmest i det sydlige Rusland og i Nordkaukasus, og hvor også militære støttepunkter på Krim, i Armenien og Georgien indgår.

Med hensyn til de stadig mere højrøstede krav fra den britiske regerings side og fra republikanernes side i USA om en bevæbning af den ukrainske hær med »dødbringende våben«, den fremadskridende, fremskudte udstationering af NATO-tropper og hovedkvarterer i de østeuropæiske stater langs med Ruslands grænse, så nærmer vi os hastigt en »omvendt Cubakrise«, som William Polk, den tidligere militærrådgiver til præsident Kennedy på den tid, i disse dage skriver. I modstrid med de løfter, der blev givet af den tidligere, amerikanske

udenrigsminister, James Baker jr., har man integreret det ene, forhenværende sovjetiske land og Warszawapagt-land efter det andet i NATO, og nu er man i gang med det i Ukraine; visse indflydelsesrige amerikanere har allerede foreslået, at man skal fortsætte fremad, helt til »Moskvas porte«. Bevæbningen af Ukraine er et yderligere skridt i denne retning. Desuden er det umuligt at bevæbne Ukraine så meget, at de kan udligne den russiske militærmagt; man nærer altså de urealistiske forventninger i Ukraine, men lancerer samtidig aktioner, der ville blive betragtet som offensive af Rusland, og som Rusland ville føle sig tvunget til at reagere på. Det kunne alt sammen føre til en krig, som ingen kan ønske. Rusland kan lige så lidt acceptere, at Ukraine bliver medlem af en fjendtlig militæralliance, som USA ville have tilladt, at Mexico var blevet medlem af Warszawa-pagten.

En hel række af militæksperter går, i ikke-officielle samtaler, ud fra, at den nuværende konfrontation mellem NATO på den ene og Rusland og Kina på den anden side har direkte kurs mod en sådan omvendt Cubakrise, men at, i betragtning af den manglende, røde telefon mellem Obama og Putin, og frem for alt den illusion, at man kan vinde et nukleært førsteangreb, faren for en fejlberregning er ekstrem høj, og at hele denne politik vil føre til menneskehedens udslettelse.

Den truende kulisse, der således er opbygget, skal formidle budskabet: Enten kapitulerer Rusland og Kina, eller også er man parat til at gennemføre spillet med »dødsførsel«^[2] til den bitre ende, altid med den antagelse, at den anden side i sidste øjeblik kapitulerer. Men netop denne mulighed har Rusland og Kina med al tydelighed udelukket. Chefen for Centralkommandoen for den russiske Strategiske Missilstyrke (SMS), generalmajor Andrei Burbin^[3], har netop i et interview bekræftet Ruslands parathed til, i tilfælde af et angreb på landet, at gennemføre et modangreb med strategiske atomvåben. Enhver »utopisk« militærplan om en »begrænset atomkrig« eller et forsøg på, efter »Prompt Global Strike«-doktrinen, at

udbombe den russiske gengældelseskapacitet med konventionelle våben, ville blive besvaret med et gengældelsesangreb med interkontinentale ballistiske missiler mod USA.

»Plan B«

Den græske finansminister Varoufakis omtalte for nylig, at der var en Plan B for det tilfælde, at Grækenland af ECB blev afskåret fra kreditlinjer. Udenrigsminister Nikos Kotzias fortalte, hvori dette alternativ består: Grækenland og Cypern kunne repræsentere en bro mellem EU og Rusland, da relationerne mellem disse to stater og Rusland aldrig har haft den negative karakter, som de har haft i de andre EU-stater. De ville begge ganske vist forblive som medlemmer af EU, men de har også rent historisk dybe relationer til BRIKS-staterne. Til Indien, f.eks., har der siden antikken bestået nære relationer, lige såvel til Kina, fra den tid, hvor de begge var store kulturer, Kina for Asien og Grækenland for Europa – henover tre til fire tusinde år. Og med Rusland er der ligeledes dybe historiske, kulturelle og religiøse forbindelser.

Netop i dette forsøg ligger chancen for at imødegå den vanvittige kurs mod selvødelæggelse, som vi i øjeblikket synes at være fast besluttet på at følge, med et fornuftigt alternativ. EU's brutale konfrontation over for Grækenland er en gyde, for enden af hvilken den sandsynlige udslettelse af menneskeheden i en atomkrig vil stå. Hvis vi i stedet tager imod Grækenlands tilbud, kunne vi via denne bro finde vejen til samarbejde med BRIKS-staterne i et nyt økonomisk system, som i øjeblikket virkeliggøres af disse stater i højt tempo.

Vi har ikke kun brug for en gældskonference for Grækenland i samme tradition som Londonkonferencen i 1953 for Tyskland, men derimod også for en gældskonference for hele Europa, og derudover for hele det transatlantiske system.[4] Det første

skridt må være realiseringen af et system for bankopdeling, i traditionen efter Glass/Steagall-loven, sådan, som det blev gennemført af Franklin D. Roosevelt i 1933[5], og hvor den hidtil ubetalelige del af gælden og derivatboblen afskrives. Dernæst må det nuværende, monetaristiske system erstattes af et kreditsystem, der atter sætter realøkonomien, og dermed menneskene, i centrum for politik og økonomi. Og efter denne absolut nødvendige udrensning vil den transatlantiske sektor have alt at vinde, hvis den samarbejder med BRIKS-staterne, og frem for alt Kina og præsident Xi Jinpings »win-win«-politik, om bygningen af den Nye Silkevej.[6]

Tyskland har nøglerollen i denne opblødning. Hvis vi beslutter at samarbejde med BRIKS-staterne om bygningen af den Nye Silkevej, vil hele Kontinental-Europa følge efter – og det vil også være den eneste løftestang, der kan føre Amerika tilbage til sin bedste tradition som Den amerikanske Revolutions republik.

Vi har alle ansvaret for at vælge menneskehedens fremtid.

[1] Se 6. mrs.: 'Draghi annoncerer kvantitativ lempelse, men udelukker Grækenland og Cypern, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5370>

[2] Eng. 'chickengame'; når to biler i en konkurrence om, hvem der først taber modet, kører frontalt mod hinanden, indtil den ene viger – 'kyllingen' – eller de begge bliver dræbt!

[3] Se 6. mrs.: 'EIR Internationalt: Lyt til disse russiske advarsler – De kan måske redde dit liv', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5362>

[4] Se 23. jan.: 'EIR Fokus: Et græsk forslag: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4759>

[5] Se: 'Hovedartikel: 80-års-dagen for Glass/Steagall: Franklin D. Roosevelts 100 dage', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3063>

[6] Se Nyhedsorientering, februar: Helga Zepp-LaRouche: 'Byg Verdenslandbroen for verdensfred', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5342>

Fra LaRouche-bevægelsen 6. mrs. 2015:

Et opgør lurder over græsk gælds bombe og NATO-krig mod Rusland

Torsdag accelererede Den europæiske Centralbank tidsplanen for et opgør med Grækenland over den faktiske bankerot af hele det transatlantiske finanssystem. Samtidig har NATO's provokationer i Sortehavet og Det baltiske Hav sat faren for en ukontrollerbar krig i hjertet af Eurasien på en tilsvarende hurtig fremspoling. De to mønstre er ikke uden forbindelse, men er derimod en refleksion af impulsen fra ledende britiske fraktioner til at fremprovokere, hvad de i deres vanvid tror, kunne blive en krig, der var afgrænset til det eurasiske territorium – med de førende BRIKS-nationer Rusland, Kina og Indien som mål.

På ECB's bestyrelsesmøde torsdag rullede Mario Draghi frem med bankens [svindel med kvantitativ lempelse](#) til \$1,2 billion, der vil begynde mandag med opkøb af dårlige værdipapirer til €60 mia. fra de store, europæiske banker.

Programmet for kvantitativ lempelse vil ekskludere Grækenland og Cypern, og ECB-bestyrelsen afviste at tillade Grækenland at trykke nye statsobligationer for at bevare kapitaliseringen af de store, græske banker. Mens Eurozonens finansministre enedes med Grækenland om en fire måneders udsættelse, så satser ECB tydeligvis på et kortfristet opgør – i det håb, at Grækenland vil give efter.

Torsdag understregede Lyndon LaRouche, at der ikke er nogen udvej for Grækenland, eller noget land i Europa, så længe man beholder et bjerg af ubetalelig gæld på bøgerne. Så dette er et opgør i Europa, og resultatet vil omgående ramme Wall Street også. Mandag mødes Eurozonens finansministre igen for at overveje det græske forslag om en fire måneders periode, i hvilken detaljerne i en gældskonference, og afslutningen på den folkemorderiske nedskæringspolitik, kan udarbejdes.

Opgøret med det britiske, transatlantiske systems bankerot er drivkraften bag krigsfremstødet. Fire NATO-krigsskibe sejlede ind i Sortehavet torsdag til øvelser. Rusland meddelte, at det vil gennemføre flyveøvelser i det samme område, og 2.000 russiske tropper er også engageret i øvelser nær den ukrainske grænse.

Det britiske House of Lords havde udgivet en ny, såkaldt omfattende undersøgelse af krisen i Ukraine, der gav Putin og Rusland al skylden. Briternes spil er endnu engang en krig mod Rusland, denne gang ved at bruge USA, under præsident Obama, som de tåber, der skal engageres i en udslettelseskrig mod Moskva.

Mordet på Nemtsov giver stadig genlyd, men med flere stemmer, der tilslutter sig [LaRouche](#) i fordømmelsen

En fremtrædende græsk strategisk analytiker, Ilias Iliopoulos, har skrevet, at mordet på Nemtsov var vestlige kræfters værk, der arbejder for at få Putin fjernet, og han nævnte Obamas forhenværende ambassadør til Rusland, Micheal McFaul, sammen

med [Victoria Nuland](#), som de sandsynlige arkitekter af operationen.

Formanden for den russiske Duma gjorde det i et interview med russisk Tv torsdag klart, at de folk, der i Vesten hævder, at »Rusland er isoleret«, er afkoblet fra virkeligheden. Rusland er en kernespieler i den nye, fremvoksende BRIKS-alliance, der allerede repræsenterer 42 procent af verdens befolkning, og 27 procent af virkelige, global rigdom. Det kan næppe kaldes »isolation«. I en tale midt på ugen til lederne af det russiske Indenrigsministerium gjorde Putin det klart, at Rusland vil tilbagevise de operationer, der køres under den »farvede revolution«. I samme åndedrag fordømte han mordet på Nemtsov som en del af angrebet på Rusland.

Som Lyndon LaRouche gentagne gange har understreget denne uge, så kræver disse krisevilkår modige handlinger for at undgå krig. Obama og Nuland må fjernes fra embedet nu. Netanyahu og hans saudiske alliance om hundrede års religionskrige i den islamiske verden, må afsløres som det britiske program for befolkningsreduktion, det er, og omgående knuses. USA må bringes ind i BRIKS' nye paradigme. Den proces starter med en genindførelse af Glass/Steagall-loven og konkursbehandling af Wall Street; lanceringen af programmer for højteknologisk, kapitalintensiv infrastruktur og jobskabelse, gennem store mængder statslig kredit; og etablering af en Nationalbank efter Hamiltons principper for at drive processen fremad.

Der er ingen tricks eller fif, som vil virke. Kun disse forholdsregler kan med sikkerhed afvende et styrtud i en krig i Eurasien, der aldrig vil blive begrænset, men som vil, som [russiske militære ledere](#) gentagne gange har advaret om i de seneste dage, føre til en fuldt optrappet, termonuklear krig.

Titelfoto: NATO

EIR Internationalt: Lyt til disse russiske advarsler – De kan måske redde dit liv

3. marts 2015 – Den 1. marts gav generalmajor Andrei Burbin, chef for Centralkommandoen for Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMS), en usædvanlig briefing, der blev direkte transmitteret, om Ruslands parathed til at bruge sine strategiske atomvåben under betingelser med et angreb på landet, inklusive den højt besungne amerikanske Prompt Global Strike-fupplan om et ikke-atomart forsøg på at ødelægge Ruslands gengældelsessevne. Budskabet fra denne russiske officer er, at »utopiske« militære fupplaner om »begrænset atomkrig« eller en »kontrastyrke«-ødelæggelse af Ruslands atomvåben, er illusoriske: De vil mislykkes, og resultatet vil være gengældelse mod USA med anvendelse af de interkontinentale ballistiske missiler i Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMS).

Download (PDF, Unknown)

POLITISK ORIENTERING den 5. marts 2015

v/ formand Tom Gillesberg: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Med formand Tom Gillesberg

Politisk Orientering v/formand Tom Gillesberg, 5. mrs. 2015:

Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic

sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed. Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidestof i de vestlige medier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland, konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettighedsklimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var

ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskaleres yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget belejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige. Anklagerne førte til, at man fik sanktionerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningseksperter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder, der ingen trussel var imod Putin, til en blodig skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart, hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bægeret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskalerer yderligere og verden befinder sig i en altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intensjon fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i

Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik selvmord under suspekterede omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet en farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der hovedrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobras til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet rensset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlament, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiys væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at

skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen

imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hæmninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler, deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status Debaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at freds-aftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere krigen?

De, der udvirkede denne freds-aftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske nationalistiske, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukraine-krigen, så er Israels statsminister

Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus, republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktionerne imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de, der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsaftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at

overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahus valgkamp frem imod det israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er uklart, om den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahus besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på

at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåben-angreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er

gået sammen i BRIKS og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellempøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en

økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientalske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00 minutter på <http://schillerinstitut.dk/si/2015/03/politisk-orientering-den-5-marts-2015-video-og-audio-med-formand-tom-gillesberg/>

Fra LaRouche 3. marts 2015: LaRouche fordømmer aftalt spil mod Putin for Nemtsov- mordet; konfronterer Obama

Den amerikanske økonom Lyndon LaRouche fordømte i dag det svindelagtige forsøg på at kaste mistanke på den russiske præsident Vladimir Putin for mordet på den russiske, liberale politiker Boris Nemtsov natten mellem 27. og 28. februar. LaRouche hævdede faktisk, at mordet på Nemtsov simpelt hen var en provokation, rettet mod Putin, som han havde sagt, lige siden mordet blev kendt. Beviserne er endegyldige, og spillet handler om liv eller død: fred eller krig. Under disse omstændigheder har Obama, gennem sin opbakning til dette aftalte spil i et interview med Reuters i går (2. marts.), gjort sig fortjent til, som USA's sidste forsvarslinje, omgående at blive afsat fra embedet.

For det første er der mht. mordet på Nemtsov ingen fornuft i at hævde, at Nemtsov repræsenterede nogen som helst trussel mod Putin, med hans 87 % 's popularitetsrate. Hvem kan benægte, at Nemtsov fuldstændig havde miskrediteret sig selv gennem sin rolle i Jeltsinregeringen, da vestlige spekulanter ødelagde Rusland, eller at Nemtsovs støtte i befolkningen var minimal på det tidspunkt, hvor han blev dræbt?

Den fremtrædende franske økonom og Ruslandsekspert, Jacques Sapir, udlagde i dag en analyse med titlen, »Hvem kastede mistanke på Vladimir Putin?« Den viser på den ene side, at mordet på Nemtsov var en professionels værk, som et lejemord, men at mordet på den anden side var iscenesat i fuld offentlighed, bogstavelig talt lige under Kremls vinduer, på en sådan måde, at det i vidt omfang gjorde faren for morderne og hele operationen større – for netop at kaste mistanke på Vladimir Putin.

Blandt sine øvrige betragtninger siger Sapir, at nedskydningen bagfra indebærer, at man fuldstændig har identificeret målet, og fremgangsmåden indikerer en ekspertise, der kun er forenelig med et lejemord; risikoen for at ramme forbi eller forvolde skader, der ikke er dødelige, er høj. Bemærk antallet af skud, otte eller flere, at der ikke blev givet et nådeskud (coup-de-grace), samt den kendsgerning, at Nemtsovs ledsager ikke blev skadet.

»Fra dette standpunkt under man sig over, at man ikke ventede, til Nemtsov var kommet hjem? Det klassiske lejemord sker et sted, hvor man er sikker på at finde offeret: trappeopgangen i den bygning, hvor offeret bor, eller netop, som offeret går ud af en restaurant. Det blotte valg af gerningsstedet kunne indikere en overlagt hensigt, som f.eks. at inddrage Putin i mordet. Det er under alle omstændigheder åbenlyst, at morderne løb en risiko, der synes at indikere en politisk hensigt. Det får alt samme en til at tænke på en fælde, en iscenesættelse.

Hvorfor skulle disse mennesker ønske at dræbe Nemtsov mere

eller mindre direkte under Kremls vinduer?»

Denne pointe, som Sapir fastslår, bekræftes af en depeche fra Moskva fra en ikke navngiven, men troværdig korrespondent til den tidligere amerikanske ambassadør til Sovjetunionen Jack Matlock, og som på lignende måde skrev:

»Kremls mure og Bekhlimesevskaja-tårnet udgør kulisserne med St. Basil-katedralen til højre. Man kan simpelt hen ikke forestille sig noget sted, der kunne inkludere flere symboler på den russiske stat. Det ligner aftalt spil.«

Sapir fortsætter:

»Hvordan skulle disse folk have indsamlet kendskab til Nemtsovs opførsel, efter han forlod restauranten med en pige ved sin arm? Igen her ville et mord ved Nemtsovs hjem have været meget mere fornuftigt. Og hvis pigen har forbindelse til drabet (selv om det ikke var direkte og ikke var med fuldt overlæg), så ville det have været nødvendigt med dybe forbindelser til Ukraine.«

(Mon disse forbindelser har forbindelse til viceudenrigsminister Victoria Nulands forbindelser til ukrainske nazister, kunne man spørge?)

Sapir miskrediterer fuldstændig den idé, at dette kunne have været et mord, der var dirigeret af Putin, og skriver:

»Medierne i Frankrig og i de vestlige lande har fremsat idéen om et mord, der var beordret af Kreml, eller af bevægelser med tæt forbindelse til Kreml. Vi vil med det samme sige, at den første hypotese ikke stemmer overens med gerningsstedet. Desuden er det svært at se, hvilken interesse den russiske regering skulle have i at få et medlem af oppositionen dræbt, bestemt en kendt modstander, men én, der var faldet i den politiske baggrund. Da Vladimir Peskov, talsmand for præsident Putin, sagde, at Nemtsov hverken repræsenterede en fare eller en trussel om magten, var det fuldstændig sandt. Og hvis vi

forudsætter, at mordet på Nemtsov var et forsøg på at skræmme de andre i oppositionen, ville det have været langt enklere at ramme ham hjemme. Idéen om, at den russiske regering skulle have været direkte eller indirekte involveret, virker højst usandsynlig.»

Efter på samme måde at have miskrediteret idéen om, at Nemtsov blev dræbt af højreorienterede, russiske nationalister, skriver Sapir:

»Vladimir Putin og den russiske regering har omgående fremsat teorien om en provokation. Det er nemt at se, hvorfor denne hypotese appellerer til dem. Men man må være ærlig nok til at sige, at det er, hvad det er. Putin er faktisk målet for en intens og udbredt hadekampagne i de vestlige medier. Mordet på en person, der angiveligt skulle være en modstander, er simpelthen noget, journalisterne ikke kunne modstå. De reagerede med at beskyldte ham for alle synder på jordens overflade. Den kendsgerning, at Nemtsov var stærkt forbundet med en politik, der mislykkedes i '90'erne, og som førte Rusland til randen af sammenbrud, er blevet glemt. Den kendsgerning, at Nemtsov har valgt at rådgive ukrainske regeringer under den Orange Revolution siden 2004, er blevet glemt. Mange mennesker, og ikke kun i Rusland, kunne have grund til at ønske Nemtsov død. Men alt dette er blevet glemt, og kampråbet lyder nu, »Putin er en morder«, eller »Putin har inspireret til Nemtsovs morder«. Det er simpelthen en skam, en forbandet skam. Men det er i overensstemmelse med den krig, de vestlige medier fører mod Rusland og Putin.»

Nu har Obama anbragt sig midt i dette aftalte spil med en erklæring til Reuters den 2. marts, som karakteriserer mordet på Nemtsov som

»en indikation på et klima, i det mindste internt i Rusland, hvor samfundsborgere, uafhængige journalister og folk, der forsøger at kommunikere på Internettet, i stigende grad har følt sig truet, holdt tilbage. Og den eneste information, som

den russiske offentlighed kan få, er i stigende grad gennem statskontrollerede medier.«

»Det her betyder, at Obama skal væk«, sagde LaRouche.

»For det udgør vores forsvar at få Obama smidt ud. Og det ville redde USA. For USA's præsident afviste det ikke; han holdt ikke en sådan beskyldning tilbage, men tillod den at gå igennem. Her står vi, med en verden, der nu konfronteres med en trussel om atomkrig, global atomar krig, der aldrig før er sket i menneskehedens historie; og som præsident af USA læner man sig tilbage i stolen og lader udbredelsen af en falsk rapport af denne art gå upåtalte hen, og så har man rent taktisk indforskrevet sig til at blive smidt ud af embedet. Og det er, hvad vi burde gøre. Så den dumme skiderik vidste en ting: hvad det var, han gjorde. Og for at tillade det, tolerere det, og ikke træde frem og fornægte det, er han skyldig.

Vil du redde USA? Vil du redde civilisationen? Så er det, hvad du må gøre.«

Download (PDF, Unknown)

BYG VERDENSLANDBROEN FOR VERDENSFRED

Helga Zepp-LaRouche var taler ved et seminar for diplomater, der blev afholdt i Det russiske Kulturcenter i København den

30. januar 2015, med titlen: »Økonomisk udvikling og samarbejde mellem nationer, eller økonomisk kollaps, krig og terror? Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Nyhedsorientering febr. 2015.

Download (PDF, Unknown)

**RADIO SCHILLER den 2. marts
2015:**

**Ruslands atomstyrker er klar
/ Grækenlands strategiske
betydning / SAS strejken**

Med formand Tom Gillesberg

Flere og flere advarsler om 3. Verdenskrig – En kronologi

2. marts 2015 – Der kommer flere og flere internationale advarsler om en atomar 3. Verdenskrig. Men de nævnes kun sporadisk i de etablerede medier. Vi offentliggør her en liste af links i kronologisk orden for at give jer lejlighed til selv at danne jer et billede af situationen. Listen omfatter også krigspartiets røster for at vise, hvordan ideologisk blindhed truer med at styrte verden ned i afgrunden.

Listen kommer fra [BüSo's](#) hjemmeside, Bürgerrechtsbewegung Solidarität, LaRouche-bevægelsens tyske søsterorganisation og tysk politisk parti med Helga Zepp-LaRouche som formand. Her kan du også høre hendes ugentlige onsdags-webcast.

Kære læser, medlem, abonnent: Situationen er meget, meget alvorlig, hvis vi ikke får stoppet det her. Gå med i det danske Schiller Institut, og kast dine kræfter ind, sammen med vore medkæmpere i Tyskland, [USA](#), [Frankrig](#), [Sverige](#) og mange flere lande, for at sikre, at den værste humanitære og kulturelle ødelæggelse i menneskehedens historie bliver stoppet i tide.

Vores formand, Tom Gillesberg, opfordrer konstant til, at vi får rejst en debat i samfundet om disse spørgsmål. Brug comment-funktionen her på hjemmesiden. Vi kan sætte jer i forbindelse med hinanden, så I f.eks. sammen kan skrive artikler til alle lokalaviser i landet, kontakte lokale Radio/Tv-medier, arrangere orienteringsmøder i jeres lokalområde – vi skal nok komme – **OG FÅ EN OFFENTLIG DEBAT OM DISSE VIGTIGE SPØRGSMÅL I GANG!**

Danmark, hører du?

Vi har brug for penge til at arrangere den næste konference i Danmark og til løbende udgifter, tryksager osv., så vi kan

gøre dette arbejde, der *ubetinget må gøres*. Alle Schiller Instituttets medarbejdere arbejder ulønnet. Åbn generøst din pengepung, bliv medlem/abonnent, eller send os et bidrag. Ring 35 43 00 17 og tal med Michelle Rasmussen, vores kasserer (og næstformand).

1. Consortium News 23.02.2015: Ready for Nuclear War over Ukraine?
2. CBC News 21.02.2015: Ukraine preparing for 'full-scale war,' says former envoy to Canada
3. National Press Club in Washington, D.C./LaRouchePAC 18.02.2015: Ambassador Jack Matlock: The Mistakes We Made with Russia and How to Stop Making Them
4. The Guardian 16.02.2015: West must learn to live with Putin, former MI6 head warns
5. Russia Today 16.02.2015: The wise men, please step forward – Edward Lozansky und Martin Sieff
6. Spiegel Online 10.02.2015: Victoria Nuland: Amerikas Krawall-Diplomatin
7. Spiegel Online 08.02.2015: Nato-Russland-Krise: Das nukleare Gespenst kehrt zurück
8. Project Syndicate 03.02.2015: Securing the Euro-Atlantic Community – Browne, Ivanov, Nunn
9. Moscow Times 26.01.2015: Ukraine Crisis More Dangerous Than Cold War – Igor Iwanow
10. Bulletin of the Atomic Scientists 22.01.2015: Press release: It is now 3 minutes to midnight
11. Spiegel Online 18.01.2015: Neue Snowden-Dokumente: Die NSA rüstet zum Cyber-Feldzug
12. Spiegel Online 16.01.2015: Gorbachev Interview 'I Am Truly and Deeply Concerned'
13. The Nation 10.12.2014: How the Obama Administration Learned to Stop Worrying and Love the Bomb – Theodore Postol
14. European Leadership Network 10.11.2014: Dangerous

Brinkmanship: Close Military Encounters Between Russia and the West in 2014

15. **Georgetown University 2013: The New Era of Nuclear Weapons, Deterrence, and Conflict – Keir A. Lieber and Daryl G. Press (pdf)**
16. **International Security 2006: The End of MAD? – The Nuclear Dimension of U.S. Primacy – Keir A. Lieber and Daryl G. Press (pdf)**
17. **Foreign Affairs 2006: The Rise of U.S. Nuclear Primacy – Keir A. Lieber and Daryl G. Press**

Titelbillede: Guernica, Pablo Picasso

Planter Obama en begrænset atomkrig i Eurasien og Vesteuropa?

28. feb. 2015 – Den 25. februar advarede Lyndon LaRouche, under diskussioner med sine medarbejdere, mod at afvise advarsler om en truende atomkrig med det argument, at ingen i fuldt alvor ville overveje en sådan krig, fordi den jo ville føre til menneskehedens udslettelse. »Denne idé om en atomkrig er ikke helt, som Obama eller hans strateger forestiller sig.« Planlæggerne af en sådan konfrontation ønsker sikkert ikke at føre verdenskrig over hele planetens territorium, men ville forsøge at begrænse atomkrigen til Eurasien og Vesteuropa.

»De ønsker en bestemt del af verden, i den transatlantiske

region, som arena«, sagde LaRouche, for at »være tilskuere til ødelæggelsen af resten af verden ... Faren truer hovedsageligt Vesteuropa og Eurasien. Jeg siger ikke, at det vil ske, men det er det mest sandsynlige. Sandsynligvis ville det ikke ramme USA så hårdt, selv om det også ville ramme her, med det ville ramme Eurasien hårdt. Det er i dag temmelig sandsynligt.«

Mange mennesker skulle angiveligt have fejlagtige forestillinger om en stor atomkrig, og det måtte man ændre på. En sådan krig ville forløbe anderledes, end de fleste mennesker tror. »Selvfølgelig vil enhver, der forsøger at gennemføre en sådan operation, som de anglo-amerikanske magter, gå meget forsigtigt frem, så den fulde kraft af et angreb kun rammer det eurasiske territorium.«

Formodentlig er der ingen, der har til hensigt at sprænge hele planeten i luften. Det kan vel næppe være den mulighed, som den transatlantiske krigsfraktion ønsker. »Men de kunne snuble ind i det. Det er en kendsgerning, som man må tage i betragtning. Der kunne også ske noget andet; men den eurasiske option er den mest sandsynlige.« Herved ville to tredjedele af verdens befolkning sandsynligvis blive udslettet. »Men de ville sikkert have et område, hvor de fortsat kunne agere, om end med en stærkt reduceret befolkning i den transatlantiske verden.« Dette kaldte LaRouche »Zeus-optionen«, en hentydning til den græske gud, der foragtede mennesker.

Dette scenario må forhindres. Man må gøre det klart for »Zeus«, at han ikke selv ville overleve dette folkemord. »Det er min hensigt at redde menneskeheden.« Han ville gøre det klart for folk, hvad de betingelser, under hvilke denne »Zeus-option« bliver umulige at gennemføre, er.

Indikationer på forberedelserne til en atomkrig

Helga Zepp-LaRouche fremlagde en dag senere i sit ugentlige

webcast grundene til sin mands indtrængende advarsler om den planlagte atomkrig i Europa og Asien. »Det er ganske vigtigt, at alle folk, der besætter en betydningsfuld post, og som udtaler sig imod konfrontationen med Rusland, systematisk bliver jaget fra deres post eller får munden lukket gennem Watergate-lignende operationer. Det seneste eksempel er den tidligere britiske udenrigs- og forsvarsminister, Malcolm Rifkind[1], der som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedskomite »havde en meget betydningsfuld position i det britiske parlament.«

Rifkind blev, ligesom den tidligere indenrigs- og udenrigsminister Jack Straw, offer for en overlagt fælde, en såkaldt »Sting-operation«: Journalister fra avisen *Daily Telegraph* og Tv-kanalen *BBC4* havde udgivet sig for repræsentanter for en Hongkong-virksomhed, optaget samtalen i hemmelighed og efterfølgende rejst anklage om, at Rifkind og Straw kunne bestikkes. Begge trak sig meget hurtigt tilbage pga. anklagerne.

Dette skal ses i sammenhæng med bestræbelserne på at optrappe situationen i Ukraine ved at levere våben til dem. Helga Zepp-LaRouche henviste til det samtidige besøg i USA af den tidligere øverstbefalende for Maidan og nuværende ledende medlem af Ukraines Rada (Øverste Råd), Andrij Parubij. Han holdt møde i Washington med viceudenrigsminister Victoria Nuland[2], senator John McCain, den republikanske formand for Kongressen John Boehner og repræsentanter fra Pentagon, for at hverve våbenleverancer fra USA til Ukraine. Parallelt hermed havde den ukrainske præsident Petro Poroshenko besøgt IDEX-våbenmessen i Abu Dhabi og der indgået aftaler om våbenleverancer fra Emiraterne til Ukraine. Eftersom der ikke findes nogen våbenindustri i Emiraterne, kommer disse våben selvfølgelig andre steder fra.

For Moskva ville våbenleverancer fra USA til Ukraine udgøre den »røde streg«, hvis overskridelse ville gøre en direkte militærkonfrontation uundgåelig.

En yderligere vigtig indikator for eksistensen af sådanne krigsplaner er præsident Obamas ordrer om at modernisere det amerikanske atomvåbenarsenal: »Man vil måske erindre sig, at præsident Obama under valgkampagnen i 2008 gentagne gange lovede, at han ville skære kraftigt ned på atomvåbnene, og hvis man ser på det i dag, så er det nøjagtig det modsatte, der sker.« Obama har sat et moderniseringsprogram i gang for alle atomvåben, »til et samlet beløb af en billion dollar – det er nu engang ikke peanuts«.

Særlig bemærkelsesværdigt er moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa. Flere forfattere har påpeget, at, på grund af logikken i en atomkrig »vil, i tilfælde af, at det skulle komme dertil, alle våben blive sat ind, eller man vil i det mindste forsøge at sætte alle våben ind. For den, der ikke gør det, er den, der vil blive udslettet«.

Derfor giver det ingen mening på nuværende tidspunkt at modernisere de taktiske atomvåben, der er opstillet i Holland, Belgien og Tyrkiet. Men det er netop, hvad der sker. De nye B-61-atomvåben, der skal erstatte de forrige, har en mindre last, men en større rækkevidde, »og de udviser også i ganske farlig grad forskellen mellem atomvåben og konventionelle våben«. Det kan man også se i forbindelse med de øvrige udviklinger: Såvel Rusland som Kina har hele tiden protesteret mod USA's globale missilforsvarssystem. Moskva har altid vurderet det til at være en førsteangrebskapacitet imod Rusland. Den amerikanske militærdoktrin »Prompt Global Strike« er ligeledes baseret på den idé, at man ved hjælp af Stealth-teknologien og lignede teknologier kan undvige modstanderens luftforsvar og dermed flyve dybt ind i modstanderens territorium og udbombe hans gengældelseskapacitet. Hertil kommer NATO's udvidelse mod øst, som EU også må regnes med i, »da de jo også har militære traktater, der er struktureret fuldstændig på samme måde som NATO«, såvel som også den seneste tids fremskudte placering af våben og tropper fra USA og NATO i Baltikum og Østeuropa – Polen, Rumænien og

Bulgarien.

I denne forbindelse påpegede hun advarslerne fra den amerikanske militæranalytiker Jack Lang. Han taler på sin website om en »omvendt Cubakrise« – med den væsentlige forskel, at man ikke, som i Kennedys tilfælde, kan forvente, at Obama vil afstå fra denne provokation, og at der heller ikke findes nogen struktur, der ville gøre det muligt, men at en optrapning tværtimod er forprogrammeret.

Alt har tilspidset sig i en sådan grad, understregede fru Zepp-LaRouche, »at jeg virkelig mener, det kan gå galt, hvis vi ikke hurtigt kommer væk fra denne kurs«. Hun har kontakter til mange militære eksperter i hele verden, og det kunne virkelig være, at folk tænker, at man ville kunne føre en krig i Europa, »der også omfatter Rusland og Kina, altså Eurasien, men ikke USA's territorium ... Det er naturligvis noget, der er mere foruroligende for os i Europa end idéen om en generel atomkrig – selv om der i sagens natur ikke er nogen, der ved, hvad der vil ske, og om der dog ikke er tilstrækkeligt med atomvåben spredt over hele verden til, at det kunne føre til menneskehedens udslettelse«. Det er en virkelig akut fare.

Vi må fremtvinge en offentlig debat

Helga Zepp-LaRouche fortsatte: »På vores hjemmeside[3] har vi en liste med henved 20 artikler, som er fremkommet i den seneste tid, og som alle beskæftiger sig med dette spørgsmål, og jeg må blot endnu engang sige: Alle, der gør sig tanker om menneskehedens fremtid, har virkelig pligt til at læse disse artikler og sørge for, at der kommer en debat om det.«

Hun understregede: »Jeg mener, at vi må stille det krav, at disse amerikanske atomvåben på tysk territorium omgående fjernes. Det er det mindste, der må ske, og vi må virkelig udbrede dette krav. For det er faktisk en tragisk situation: Da vi havde krisen over mellemdistanceraketterne i 1980'erne,

var der hundrede tusinder af mennesker, der gik på gaden for at protestere mod krig ... I dag er vi meget tættere på en krig, og ingen mennesker – eller så godt som ingen – taler om det.«

I sine analyser påpeger Lyndon LaRouche, at vi må have en grundlæggende nytænkning i befolkningen for at mobilisere den: »Vi må have en ny renæssance. Vi forstår, hvordan den menneskelige art opfører sig. Vi forstår dens potentiale for det onde, såvel som for det gode, og vi må skabe et instrument, der kan bevirke det, der må gøres for at forhindre en masseudslettelse af den menneskelige befolkning. Vi må skabe en ny form for orden, en ny form for renæssance i samme ånd som den renæssance, Nicolaus Cusanus[4] skabte ...

Hvordan kan vi forene menneskehedens kræfter på en sådan måde, at de selv beslutter sig til at forhindre disse rædsler? De må overtage ledelsen. For at afvende sådanne rædsler, må man give alt, og handle i fællesskab, for at disse forfærdelige ting ikke skal ske.«

Man må se på renæssancens idéer. Europa har længe ventet på at befri sig fra Zeus' forfærdelige herredømme. »Det er altså en strategisk kraft af en ganske særlig art. Det er en særlig kraft, der kun træder i kraft meget, meget sjældent i menneskehedens historie. Og det er virkelig godt, at den gør det.«

Denne artikel er skrevet af Alexander Hartman, redaktør for den tyske avis Neue Solidarität, som er organ for Bürgerrechtsbewegung Solidarität, LaRouche-bevægelsens tyske søsterorganisation og tysk politisk parti med Helga Zepp-LaRouche som formand.

Titelbillede: Fresko i Kirche St. Michael i Bamberg, Tyskland, over dødens filosofi

[1] Se artikel [her](#)

[2] Se [EIR FOKUS: Vil Nulands nazister skubbe verden ud i Tredje Verdenskrig?](#)

[3] Se [BüSo-hjemmesiden](#)

[4] Se Specialrapport: [En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer](#)

LaRouchePAC demonstrerer i New York for Grækenland – Glass/Steagall, eller 3. Verdenskrig!

Download (PDF, Unknown)

Rifkind trækker sig fra det britiske parlaments Efterretningskomite

25. feb. 2015 – Hendes Majestæt bruger politisk terror mod enhver opposition til sine planer om Tredje Verdenskrig. På ægte britisk maner er en hidtil førende skikkelse, efter mindre end en uges skandale, skabt af Imperiets kontrollerede medier, stort set blevet ødelagt og tvunget til at forlade en

meget betydningsfuld position. Det er tilfældet med MP Malcolm Rifkind, en tidligere udenrigsminister, der nu er blevet tvunget til at forlade posten som formand for parlamentets Efterretnings- og Sikkerhedskomite, som netop skal til at udgive en rapport (før parlamentet opløses 30. marts), der undersøger spørgsmål om beskyttelse af privatlivet og sikkerhedsspørgsmål, der er fremkommet som følge af NSA-whistlebloweren Edward Snowdens lækkede oplysninger. Rifkind, der har været højprofileret, fast inventar i britisk politik i fire årtier, meddelte også, at han ikke opstillede til genvalg.

Sammen med tidligere udenrigsminister Jack Straw havde undercover-journalister fra *Daily Telegraph* og BBC Channel Four lagt en fælde for Rifkind, omhandlende 'influence peddling' (dvs., at man, evt. mod penge, misbruger sin position til at udøve ulovlig indflydelse på beslutninger i f.eks. komiteer, -red.), en anklage, man kunne rette mod halvdelen af det britiske parlament. Begge har udtrykt bekymring over den mulige optrapning af konflikten med Rusland. Angrebet på dem kommer få dage efter erklæringer fra tidligere chef for MI6, Sir John Sawers, der gav udtryk for lignende bekymringer.